

ת"פ 57001/09/17 - מדינת ישראל נגד פריד אבו נאג'י, אימתיאז אבו נאג'י

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 57001-09-17 ישראל נ' אבו נאג'י ואח' תאריך: 4/2/2020
בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח
המאשימה מדינת ישראל באמצעות מחלקת הסייבר - פרקליטות המדינה

נגד
הנאשמים

1. פריד אבו נאג'י
באמצעות ב"כ עו"ד ויסאם עראף
2. אימתיאז אבו נאג'י
באמצעות ב"כ עו"ד אלבר נחאס

פסק - דין

כתב האישום

1. כתב האישום, שבעובדותיו הודו הנאשמים, מייחס להם ביצוע עבירות המפורטות בארבעה אישומים:

אישום הראשון : פגיעה בפרטיות - עבירה על סעיף 2(5) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981; פגיעה בפרטיות - עבירה על סעיף 2(9) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות (ריבוי עבירות); פגיעה בפרטיות - עבירה על סעיף 2(10) בנסיבות סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות (ריבוי עבירות).

האישום השני : פגיעה בפרטיות - עבירה על סעיף 2(9) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות (ריבוי עבירות).

האישום השלישי : פגיעה בפרטיות - עבירה על סעיף 2(5) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות; פגיעה בפרטיות - עבירה על סעיף 2(9) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות (ריבוי עבירות); פגיעה בפרטיות - עבירה על סעיף 2(10) בנסיבות סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות (ריבוי עבירות).

האישום הרביעי : פגיעה בפרטיות - עבירה על סעיף 2(9) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות (ריבוי עבירות).

2. בהתאם לעובדות החלק הכללי של כתב האישום, גמלת סיעוד, כמשמעותה בחוק הביטוח הלאומי (נוסח

משולב), התשנ"ה-1995, ניתנת לקשישים, לאחר ביצוע הערכה מקצועית של רמת תפקודו של הקשיש ומידת העזרה או ההשגחה להן הוא זקוק, והיא מתבטאת בסל שירותים ובכלל זה הבאת מטפל לבית הקשיש. שעות העזרה נקבעות על ידי המל"ל לפי תפקוד האדם בביתו ובהתאם להכנסותיו. חברות סיעוד, שהוכרו ע"י המל"ל, נתנו את שירותי הטיפול וההשמה של מטפלים סיעודיים ישראלים בבית הקשיש במסגרת גמלת הסיעוד. שי חברה לשירותי סיעוד בע"מ ומ.ס.ד חיפה חברה למסחר בע"מ, הן חברות סיעוד אשר עסקו בתקופה הרלבנטית בהשמה סיעודית. חברת שח"ל טלרפואה בע"מ, היא חברה המספקת שירותי טלרפואה לחולי לב. שחרור חולים מבית החולים, יכול להיעשות בדרך של שיקום, עזרה סיעודית או בדרך של החלמה במוסד מוכר על ידי קופת החולים של המבוטח. הזכאות לסבסוד המדינה בדרך של תשלום עבור ימי החלמה במרכז החלמה, נקבעת בהתאם לטיפול הרפואי אותו עבר החולה וללא קשר לגילו, בכפוף לקריטריונים שנקבעו על ידי קופות החולים. החל משנת 2012 ועד לחודש ינואר 2016, התקופה הרלבנטית לאישום, היה בצפון הארץ מרכז החלמה אחד בלבד, והוא מרכז ההחלמה ב"מעון לרופא" בחיפה. חברות הסיעוד קיבלו פרטי מידע עבור חולים, שהיו זכאים לגמלת סיעוד על פי הקריטריונים של המל"ל (להלן: "לידים"). הלידים הועברו אל חברות הסיעוד, בין היתר, באמצעות גורמי קשר בקהילה, ובכלל זה לשכות רווחה, קופות חולים ועובדים סוציאליים בבתי החולים, וכל זאת כאשר פרטי המידע אמורים היו להימסר על ידי החולה או בני משפחתו ובהסכמתם. חברות הסיעוד נהגו לחפש אחר לידים של לקוחות פוטנציאליים אשר יכולים להפוך למקבלי גמלת סיעוד בדרך של מטפל בבית באמצעות חברות הסיעוד.

3. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, חתם בית חולים רמב"ם על הסכמים מול חברות הסיעוד, לפיהם הוסדרה הגעת נציגות חברות הסיעוד (מתאמות) לבית החולים תמורת תשלום חודשי לבית החולים, כאשר אותם נציגים ביקשו להחתים חולים על הסכמה למסירת פרטיהם האישיים לצורך הענקת שירותי סיעוד על ידי חברות הסיעוד. באותה תקופה היו הנאשמים 1 ו-2 זוג גרוש, נאשם 1 התפרנס מסחר במידע אישי ורפואי, ונאשמת 2, שהייתה אחות בהכשרתה, עבדה מאז שנת 2005 כמנהלת מרכז שיקום והחלמה ב"מעון לרופא" השייך לקבוצת "מנפאואר קר", וקיבלה את משכורתה באמצעות חברת "מ.פ. שירותים רפואיים", שבעליה הוא נאשם 1. במסגרת תפקידה הייתה נאשמת 2 אחראית על הצוות הרפואי, הצוות הסיעודי, על המטפלות ועל ההגעה של מחלימים, וכן על בדיקת זכאותם מול קופות החולים. נאשמת 2 נהגה, כחלק מתפקידה, להסתובב בבתי חולים בצפון הארץ ובבית חולים רמב"ם, כנציגת "מעון לרופא", וכך היא נחשפה למידע רפואי ופרטי של מטופלים, ויצרה יחסי עבודה ויחסי אמון עם עובדים באותם מוסדות.

4. הנאשמים החלו לאסוף מידע רפואי ואישי אודות המטופלים, מבלי לקבל את הסכמת בעלי המידע, וזאת בדרך של קבלת מידע מעובדים במוסדות רפואיים, ועריכת רשימות של מטופלים, לצורך העברתם לחברת שי, חברת מסד וחברת שח"ל.

5. במסגרת השותפות בין הנאשמים, נאשם 1 יצר קשר עם חברת שי, חברת מסד וחברת שח"ל, והעביר להן רשימות ובהן פרטי מטופלים, על מנת שייצרו עמם קשר לשווק שירותיהם המוצעים. חברות הסיעוד שי ומסד תגמלו כספית את הנאשמים, בעבור כל ליד שהתממש, כך שהמטופל הפך בפועל ללקוח של החברה, וחברת שח"ל תגמלה את הנאשמים בסכום חודשי קבוע. בדרך זו, העבירו הנאשמים את פרטיהם של לפחות 2,800 מטופלים לחברת שי, חברת מסד וחברת שח"ל, והכל תוך קבלת תמורה כספית וללא ידיעתם וללא הסכמתם של המטופלים.

6. בהתאם לעובדות **האישום הראשון**, ואיל ברכה שימש כאח בחדר מיון בבית חולים רמב"ם, והחל משנת 2012 עבד, בנוסף לעבודתו בחדר מיון, גם במעון לרופא, תחת ניהולה של נאשמת 2. תפקידו של ואיל ומעמדו, אפשר לו נגישות וקשר ישיר ובלתי אמצעי למידע אישי רפואי, ובכלל זה אל מדבקות עם פרטי מטופלים, אשר הגיעו ואושפזו בחדר המיון בבית החולים רמב"ם. בתקופת עבודתו של ואיל במעון לרופא, פנתה אליו הנאשמת 2 וביקשה ממנו להעביר אליה את פרטיהם של חולים, אשר הגיעו ואושפזו בחדר המיון בבית החולים רמב"ם, תוך שהיא מדגישה את פרטיהם של חולי לב וחולים הזקוקים לסייעות. החל מחודש ינואר 2013 ועד לחודש ינואר 2015, נטל ואיל מדבקות מגיליונות האשפוז של מטופלים אשר אושפזו בחדר המיון בבית החולים רמב"ם והעבירם לנאשמת 2, לפי בקשתה, ובסה"כ העביר לפחות 120 מדבקות. הנאשמת 2 צילמה באמצעות הטלפון הנייד שברשותה, את המדבקות, והעבירה את הצילומים לנאשמת 1, וזה העביר את המידע האישי שבמדבקות אל חברות הסייעות שי ומסד בעבור תמורה כספית. החברות הנ"ל יצרו קשר עם המטופלים, שאת פרטיהם קיבלו בדרך הנ"ל, וניסו לשכנעם לקבל את שירותי הסייעות דרכן, והן תגמלו את הנאשמים כספית, בעבור כל ליד שהתממש.

7. בהתאם לעובדות **האישום השני**, רבקה שבתאי נאורי, שימשה כעובדת סוציאלית של המחלקה האורתופדית בבית חולים רמב"ם, ובמסגרת תפקידה הנהגה לקבל שמות של מטופלים המיועדים לניתוח ולאשפוז במחלקה, וכן היה עליה לסייע להם בתכנית השחרור והשיקום. בכפוף להסכמתם המטופלים, תפקידה של רבקה היה להעביר את פרטי המטופלים העומדים בקריטריונים ו/או הזכאים לגמלת סיעוד, אל חברת הסייעות הנמצאת באותו יום בבית החולים, על פי ההסכם שנחתם בין חברות הסייעות ובין בית החולים רמב"ם. מחודש יולי 2014 ועד חודש מאי 2015, במספר רב של הזדמנויות, מסרה רבקה לנאשמים, לפי בקשתם, את פרטיהם האישיים של מטופלים רבים אשר היו מאושפזים במחלקה האורתופדית בבית החולים וכן של חולים אשר טרם אושפזו בבית החולים, וכל זאת ללא ידיעתם או הסכמתם, וללא קשר לעמידתם בקריטריונים להחלמה ב"מעון לרופא". הנאשמים העבירו את המידע שקיבלו מרבקה אל חברת שי וחברת מסד, בצורה של רשימות סדורות, המכילות פרטים אישיים של המטופלים, והחברות הנ"ל השתמשו במידע שקיבלו מהנאשמים, בכך שיצרו קשר עם המטופלים וניסו לשכנעם לקבל את שירותי הסייעות דרכן. חברות שי ומסד תגמלו את הנאשמים כספית בעבור כל ליד שהתממש כך שהמטופל הפך בפועל ללקוח של החברה.

8. בהתאם לעובדות **האישום השלישי**, ר.ב. (להלן: "העובד") שימש כאחראי על ספקים פרטיים בקופת החולים, ותפקידו אפשר לו נגישות וקשר ישיר ובלתי אמצעי למידע אישי רגיש ומידע רפואי בכל הרמות, ובכלל זה לחומרי מחשב במערכת "מאושפזים" של קופת החולים, בה מעודכנים כל חברי קופת החולים המאושפזים בבתי החולים אותה עת, לרבות מידע רפואי על אודותיהם. עובר לשנת 2012 יצרה הנאשמת 2 קשר בין העובד, עמו הייתה מיוודדת, ובין נאשמת 1, והנ"ל סיכמו שהנאשמת 1 יספק פרטים אישיים של מטופלים המתאימים לסייעות, ממקורותיו, והעובד מצדו יספק פרטים אישיים של מטופלים, חברי קופת החולים המאושפזים בבתי החולים באזור הצפון ומתאימים לסייעות. על פי הסיכום, שמות המטופלים הללו יועברו על ידי השניים, כ"לידים", אל חברות סיעוד עימן יצרו קשר עסקי. במהלך שנת 2012 נפגשו נאשמת 1 והעובד עם לירון בזק, מנכ"ל חברת מסד, במהלכה הם הציגו עצמם כבעלים שותפים של חברת מ.פ שירותי השמת כוח אדם. במעמד הפגישה, הושג הסכם, לפיו נאשמת 1 והעובד יקבלו תמורה כספית עבור העברת פרטים אישיים של מטופלים בבתי חולים, שיתממשו לכדי לקוחות בחברת מסד. במסגרת ההסכם, במועדים שונים במהלך שנת 2012, נכנס העובד למערכת המחשוב של קופת החולים לצורך הוצאת פרטים אישיים ומידע רפואי רגיש של מטופלים בבתי חולים, העשויים להידרש לשירותי סיעוד, העתיק

את הפרטים של לפחות 340 מטופלים שונים, והעבירם לחברת מסד, והכל ללא ידיעתם וללא הסכמתם של המטופלים, ותוך שלירון ועובדיו בחברת מסד מודעים לאי הידיעה וההסכמה. בהתאם לאותו הסכם שבין הצדדים, ובמועדים שונים במהלך שנת 2013, העביר נאשם 1, על דעת נאשמת 2, ועל דעת לירון, לחברת מסד, לפחות 400 רשימות ומדבקות הכוללות פרטים אישיים של מטופלים. חברת מסד השתמשה במידע שקיבלה מנאשם 1 ומהעובד, בכך שיצרה קשר עם המטופלים וניסתה לשכנעם לקבל את שירותי הסיעוד דרכה, והיא תגמלה כספית את נאשם 1 ואת העובד בעבור כל ליד שהתממש כך שהמטופל הפך בפועל ללקוח של החברה.

9. בהתאם לעובדות **האישום הרביעי**, יצחק קרצו היה מנהל המכירות של חברת שח"ל בצפון הארץ, ובמסגרת תפקידו היה בקשר עם מוסדות רפואיים שונים במטרה להציע ולשווק למטופלים, חולי לב, את שירותי חברת שח"ל. איציק ונאשמת 2 היו בקשר מקצועי כחלק מתפקידה במעון לרופא בו שוהים חולי לב לאחר אשפוזם, ובמסגרת הקשר בין השניים, הכירה נאשמת 2 בין איציק לבין נאשם 1. החל מחודש יולי 2014 ועד לחודש ינואר 2016, נקשרו נאשם 1, על דעתה של נאשמת 2, ואיציק בהסכם, לפי נאשם 1 יעביר לחברת שח"ל 60 לידים מידי חודש, ובתמורה יקבל תשלום חודשי בסך ₪8500+מע"מ, אשר ישולמו לחברה שבבעלותו. במסגרת זו העביר הנאשם 1 כ-1200 לידים לחברת שח"ל, וזאת ללא ידיעתם או הסכמתם של המטופלים, ובניגוד לנהלי חברת שח"ל. הלידים כללו את פרטיהם האישיים של המטופלים. איציק ביצע שימוש במידע האישי של המטופלים, שאותו קיבל מנאשם 1, בכך שיצר קשר עם המטופלים וניסה לשווק להם את מוצרי חברת שח"ל.

10. ביום 4.7.18 הרשעתי את הנאשמת 2, בהתאם להודאתה, בכל המיוחס לה בכתב האישום, תוך שהוריתי על הפרדת עניינה מעניינו של הנאשם 1. בהחלטתי מאותו הדיון הוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר בעניינה, זאת לבקשת בא כוחה, אשר הוסיף וביקש כי שירות המבחן יבחן, בין היתר, את שאלת ביטול הרשעתה. מנגד ב"כ המאשימה ציינה כי הם עומדים על הרשעת הנאשמת.

11. ביום 29.10.18 הרשעתי את הנאשם 1, בהתאם להודאתו, בכל המיוחס לו בכתב האישום, ובהחלטתי מאותו הדיון, הוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר גם בעניינו של הנאשם 1, וזאת לבקשת בא כוחו.

תסקיר שירות המבחן בנוגע לנאשם 1

12. התסקיר סקר את רקעו האישי והמשפחתי של הנאשם 1, שהוא בן 63 שנים, גרוש פעמיים ואב לשלוש בנות, אינו עובד ומתקיים מקצבת הכנסה. התסקיר התייחס למשפחת מוצאו,

פטירת הוריו, קשריו הטובים בעבר עם בני משפחתו, ורצונו לשמור מהם מרחק כיום, בשל מצבו הנוכחי. התסקיר התייחס לנישואיו עם הנאשמת 2, וגירושיהם בעקבות קשיים בזוגיות, ולמערכת היחסים הטובה ביניהם וכן עם בנותיהם. התסקיר התייחס גם למצבו הרפואי של הנאשם 1, לבעיית שתיית האלכוהול ממנה סובל, לאירוע המוחי מגיל צעיר, לאפקט הדיכאוני, שכתוצאה ממנו הגיע למיון בשל התפרצויות זעם ועצבנות יתר. קצינת המבחן התייחסה להתדרדרות במצבו המנטלי והתפקודי בשנתיים האחרונות, ולכך שעבר שבץ מוחי מספר פעמים. עוד נכתב אודות מצבו הנפשי שהדרדר, עד כדי נטייה להתפרצויות זעם בלתי נשלטות, אימפולסיביות ועצבנות יתר, ולכך שהוא החל ליטול תרופות מרגיעות. בתאריך 2.7.18 הופנה הנאשם 1 למכון גמילה מאלכוהול ועקב מורכבות בריאותית הופנה לייעוץ במרפאה

קרדילוגית. התסקיר התייחס גם לעברו הפלילי הנקי, להתייחסותו לאישומים שבביצועם הורשע, לכך שהוא אינו נוטל אחריות לפגיעה בפרטיות, אינו מגלה אמפתיה לפגיעה באחר, ולהשלכת האחריות על גורמים אחרים, ותחושתו כקורבן.

בנוגע להערכת גורמי הסיכון לעבריינות וגורמי הסיכוי לשיקום, ההערכה היא כי קיימת מסוכנות גבוהה להישנות התנהגות פורצת גבולות ומסכנת בעתיד.

בנוגע להמלצה, נכתב כי קיים קשר בין מצבו הנפשי הבלתי יציב וההתנהגויות חוצות הגבול, וכי ללא טיפול בקשיי התפקודיים והנפשיים, עלולה להישנות התנהגות עוברת חוק. יחד עם זאת, בהיעדר יכולת לתת אמון בגורמי תמיכה וטיפול, כישלונותיו בתהליכים טיפוליים קודמים, קצינת המבחן כתבה כי לא נפתח כל פתח להמשך מעורבות של שירות המבחן ומשכך נמנעה מהמלצה טיפולית עבורו.

תסקיר שירות המבחן בנוגע לנאשמת 2

13. שירות המבחן סקר את רקעה האישי והמשפחתי של נאשמת 2, היותה בגיל 55 שנים דאז, גרושתו של נאשם 1, ללא ילדים, אחות במקצועה, העובדת כמנהלת קשרי לקוחות בחברת שי. בנוגע למצבה הרפואי נכתב, שהיא מוכרת כנכה במל"ל, ומצבה הבריאותי מורכב ומצריך מעקב וטיפול רפואי. התסקיר סקר גם את מצב משפחתה המורחבת, נישואיה לנאשם 1 בהיותו גרוש עם 3 בנות, מערכת היחסים הקשה שהייתה להם, על קרע התמכרותו לאלכוהול ומצבו הנפשי. עוד נכתב שעברה הפלילי נקי, וכי בתחילה התקשתה לקחת אחריות על מעשיה, אך לאחר מכן הודתה בכשליה ההתנהגותיים.

בנוגע לסיכוי לשיקום והסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, נכתב כי הנאשמת היא בעלת יכולות גבוהות בתחום התעסוקתי והוורבלי, דבר שככל הנראה חיזק גם את מעמדה המקצועי. עוד נכתב שקיימת רמת נזקקות טיפולית גבוהה, וכי ישנה חשיבות בהשתלבותה במסגרת המערך הטיפולי, על כן המליצה קצינת המבחן לתת בכורה לענישה שיקומית, ולנצל את ההליך הפלילי למינוף ההליך הטיפולי, להטיל עליה צו מבחן למשך שנה וחצי, ולחייבה בביצוע של"צ בהיקף 400 שעות.

בנוגע לביטול הרשעתה, קצינת המבחן כתבה כי הנאשמת ביטאה חשש כי הרשעתה עלולה להוביל לפגיעה בתפקודה התעסוקתי, והמליצה לשקול את ביטולה.

טיעוני ב"כ המאשימה

14. ישיבת הטיעונים לעונש הראשונה התקיימה ביום 30/4/2019, בה ציינה ב"כ המאשימה כי המשפט הישראלי מכיר בהגנה של הזכות לפרטיות, שהינה זכות יסוד המנויה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, וכן בחוק הגנת הפרטיות, תוך שהפנתה להתייחסות למעמדה של זכות זו בדבריו של הנשיא ברק בבג"ץ 2481/93, **דין נ' מפקד מחוז ירושלים**. בנוסף ציינה, כי בשנת 1981 נחקק חוק הגנת הפרטיות, ומאז נערכו בו תיקונים, תוך שהפנתה לסעיף 2 לחוק,

שמגדיר סדרה של מעשים המהווים פגיעה בפרטיות, והתייחסה גם לחוק זכויות החולה, הקובע את זכותו של החולה לפרטיות, והדגישה את סעיף 10 לחוק זה, בנוגע לשמירת המידע הנוגע לטיפול, וכן את סעיף 19 לחוק.

15. ב"כ המאשימה התייחסה לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שבביצוען הודו והורשעו הנאשמים, ולנסיבות ביצוע העבירות, תוך הפרת פרטיותם של החולים. ב"כ המאשימה טענה עוד, כי בגדר הפרשה נחקרו למעלה מ-20 מעורבים שונים, וננקטו צעדים משפטיים כנגד כ-13 מעורבים, והוסיפה שהנאשמים שבפנינו היוו את הציר המרכזי סביבו נסובה הפרשה כולה.

16. ב"כ המאשימה התייחסה לטיפול המשפטי בכלל המעורבים בפרשה, כאשר כל מעורב טופל בהתאם לחלקו בפרשה, תוך התחשבות בהיקף העבירה, כמו גם בקשיים ראייתיים - כך בעניינם של חלק מהמעורבים התיק נסגר, נגד חלקם אף בהיעדר אשמה, בעניינם של חלק מהמעורבים התיק נסגר בעילה של הסדר מותנה, וחלק מהנאשמים הודו והורשעו, ונדונו לעונשים.

17. ב"כ המאשימה המשיכה וטענה, ששני הנאשמים ביצעו את העבירות בצוותא, והתייחסה להפרה הבוטה של זכויות החולים, לכך שהם אלה שיזמו את הפנייה לחברות הסיעוד. עוד נטען, שלאור מרכזיותם של הנאשמים, אין להטיל עליהם עונש שיפחת מזה שהוטל על יתר המעורבים, תוך שהדגישה את אלה שהודו שהעבירו להם את המידע ללא תמורה, ומבלי שידעו אחד על השני. ב"כ הוסיפה וטענה, כי לצורך האבחנה בין הנאשמים שבתיק זה, אל מול האחרים, נבחנו יסודות העבירה והיקפה, מידת התמורה שהתקבלה, האינטרס הכלכלי וכן קשיים ראייתיים.

18. בנוגע לחברות הסיעוד - טענה ב"כ המאשימה, כי עיקר פעילותן נשענה על מקורות מידע לגיטימיים, הן בקבלת מידע באופן ממסדי ומסודר, והן מפנייה ישירה של משפחות מטופלים. בנוסף לכך, החברות מעסיקות עובדים, שעיקר תפקידם הוא לקבל את הסכמתם המודעת של מטופלים ובני משפחותיהם, וקבלת הצעה שיווקית באמצעות שיחת טלפון מנציגי המכירות. חברות הסיעוד, שהיו מעורבות בתיק, הוכתמו בחקירה פלילית עקב מעורבותם בקבלת המידע מהנאשמים, גם אם מזערי ביחס להיקפי פעילותם, והוסיפה, שהוטלו עליהם קנסות מנהליים בסכומים גבוהים:

(א) **חברת שי** - בעקבות שימוע, ולאור קשיים ראייתיים, והעובדה כי חברות אחרות בתחום לא נחקרו, **סוכם על השתת קנס מנהלי בסך של 400,000 ₪, וזאת חלף הליך פלילי.** נטען כי הקשיים הראייתיים נסובו סביב מודעותם לאופן השגת המידע.

(ב) **חברת מ.ס.ד.** - לאור קשיים ראייתיים, ובמסגרת מו"מ, **הוחלט על סגירת התיק בהליך מנהלי והשתת קנס מנהלי בסך 150,000 ₪.**

(ג) **חברת שח"ל** - יצחק קרסו היה מנהל המכירות של החברה ועניינו הסתיים **בהסדר מותנה, במסגרתו, בין היתר, הושת עליו קנס בסך 29,200.** קרסו אישר בהודעתו את הקשר העסקיאות התשלום החודשי לנאשם 1 בגין הלידים שהאחרון העביר להם. הוא ניהל את הקשר

מטעם החברה עם הנאשם, והנאשם העביר לחברת שח"ל 60 לידים מידי חודש, וקיבל תשלום חודשי בסך 8,500 ₪ פלוס מע"מ. במסגרת ההסכם ביניהם הועברו כ-1200 לידים לחברת שח"ל.

(ד) 2 חברות נוספות:

חברת מטב - שלגביה לא הוגש כתב אישום ו/או לא ננקטו צעדים אחרים;

חברת שני ניהול אפיקי ניהול פיננסי בע"מ - לא הומדה לדין: בחברות אחרות נמצאו רשימות של הנאשם 1 ובהם אלפי פרטים אישיים אודות המטופלים. בביתו של הנאשם נמצאה רשימה אחת עם אותם לידים שקשורה לחברת שני, ומעבר לכך לא נמצא כל קשר לחברה זו. נטען, שהחברה לא נחקרה על ידי היחידה החוקרת, ובחלוף הזמן הוחלט שלא להתחיל בהשלמת חקירה אשר עלולה לעכב את כל הטיפול בתיק.

19. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמים בתיק זה הם המרווחים העיקריים מהפעילות האסורה, בלעדיהם לא היה מתקיים מפגש רצונות. לטענתה, חלקם של **המסייעים האחרים** בקבלת המידע היה קטן, הם שודלו להעברת המידע ללא תמורה, לא הכירו אחד את השני, ותומרנו כולם על ידי הנאשמים. ב"כ המאשימה טענה עוד, כי מחומר הראיות עולה ספק אם המסייעים כולם הכירו את הקשר מול חברות הסיעוד, והוסיפה, שעובדי המערכת הרפואית נדונו, נוסף על ההליך הפלילי, גם בדין משמעתי ושילמו מחיר עונשי נוסף, בהתאם לפירוט זה:

(א) **ואיל בראכא** - במסגרת הסדר טעון נגזרו עליו 6 חודשי מאסר מותנים וקנס בסך 8,000 ₪, והמדינה הגישה נגדו תובענה בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה. ואיל הגיש ערעור, שנדחה.

(ב) **ר.ב. - נגזרו עליו 45 ימי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס בסך 15,000 ₪.** ב"כ המאשימה ציינה כי ר.ב. הודה כי הוא יצר קשר עסקי עם הנאשם וכן כי חתם על ההסכם מול מ.ס.ד. בשם חברת מ.פ. שירותים השייכת לנאשם. הוא אישר כי הוא תכנן עם הנאשם פעילות עסקית שבה יספקו שמות של אנשים המתאימים לגמלת סיעוד עבור חברת מסד תמורת תשלום כספי. בתוך כך הוא הודה כי הוציא שמות מתוך דוחות האשפוז, העביר את המידע שהוציא באמצעות עובדת מ.ס.ד. ב"כ המאשימה טענה כי לא הייתה ראייה לכך שאותו ר.ב. קיבל על כך תשלום כספי.

(ג) **רבקה שבתאי** - עניינה הסתיים בהסדר מותנה, במסגרתו היא שילמה קנס מנהלי בסך 29,200 ₪. היא הועמדה גם לדין משמעתי, בו נקבעו העונשים הבאים: הפקעת משכורת קובעת אחת ונזיפה חמורה. ב"כ המאשימה ציינה כי מהודעותיה עולה כי היא העבירה מידע אודות מטופלים רפואיים לנאשמת 2, ניהלה מולה קשר ענף ומתמשך - 365 שיחות טלפון במשך שנתיים. עוד נטען, שמחומר הראיות לא עלה, שרבקה קיבלה תמורה כספית בגין מסירת המידע לנאשמת 2, אלא קיבלה עזרה מהנאשם 1 ללא תמורה.

20. ב"כ המאשימה התייחסה לערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות,

ולנסיבות שאינן קשורות בביצוען, כולל לתסקירי שירות המבחן, ולמצבם הרפואי של הנאשמים. לדברי ב"כ המאשימה, מצבם המשפטי והאישי של הנאשמים אינו זהה, וכי חלקו של הנאשם 1 בביצוע העבירות הינו גדול יותר, וכי הוא המחולל המרכזי לפעילות העבריינית, ואילו הנאשמת 2, שאמנם שיתפה פעולה ויזמה חלק מהעבירות, נושאת תפקיד קטן ממנו. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, שקיים שוני בין השניים גם בנוגע ליחסם כלפי העבירות בהן הואשמו וכך גם סיכויי השיקום שלהם. עוד נטען, שהנאשם 1 התחמק מהגעה לדיונים, ואף הוצא כנגדו צו הבאה. בנוגע לעבירות שביצעו נטען, שהעונש על עבירה של פגיעה בפרטיות הינו מאסר עד 5 שנים.

21. סופו של דבר, נטען ע"י ב"כ המאשימה, בנוגע למתחם העונש ההולם ולעונש בתוך המתחם, כדלקמן:

ביחס לנאשם 1 - נטען שהעונש הראוי הוא עונש הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל. בטיעוניה לעונש מיום 30/4/19 עתרה ב"כ המאשימה, להשתת עונש מאסר למשך 9 חודשים, שירוצו בעבודות שירות, ובנוסף - מאסר מותנה וקנס. בטיעוניה לעונש היום, הודיע ב"כ המאשימה, כי לאור מצבו הרפואי של הנאשם 1, ולאור העובדה שהוא נמצא בלתי כשיר רפואית לבצע עונש מאסר בעבודות שירות, על כן עתר היום לעונש של 6 חודשי מאסר, תוך שנימק שמצבו הרפואי של הנאשם אינו משנה את מתחם העונש ההולם, אלא רק את העונש בתוך המתחם.

בנוסף - עתרו ב"כ המאשימה לחלט שני מוצגים מתוך כל המוצגים שנתפסו אצל הנאשם 1 - מחשב שחור נייד ומדפסת מסוג קסרוקס - מאחר ואלה שימשו את הנאשם לצורך ביצוע העבירות.

ביחס לנאשמת 2 - בישיבת הטיעונים לעונש מיום 30/4/19 נטען, כי עונש הראוי הוא עונש מאסר הנע בין חודשיים ל-4 חודשים, לריצוי בעבודות שירות, וכן מאסר מותנה. הן ב"כ המאשימה בישיבת הטיעונים לעונש הראשונה, והן ב"כ המאשימה בישיבת הטיעונים לעונש היום, ביקשו לדחות את המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשמת 2, בין היתר מהנימוק, שעניינה של נאשמת זו אינו עומד במבחני הפסיקה. יחד עם זאת, ב"כ המאשימה תיקן את בקשתו העונשית בנוגע לנאשמת 2, ולאור מצבה הרפואי, הוא עתר להסתפק במאסר מותנה, לצד קנס.

ב"כ המאשימה ביקש לדחות את טיעוניה הסנגורים, בנוגע להפליית הנאשמים בתיק זה, לעומת יתר המעורבים, בטענה שאין מדובר בשוני בין שווים, אלא בנאשמים שעניינם שונה לחלוטין מהמקרה שבפנינו, תוך שנטען, שחלק מהמעורבים נדונו לביצוע עבודות שירות, כפי שפירטתי לעיל, וכי אין כל מקום לקביעת אכיפה בררנית או אפלייה, בין המעורבים השונים.

טיעוני ב"כ הנאשם 1

22. ב"כ הנאשם התייחס להודאת מרשו בכל המיוחס לו, והוסיף, שעל אף זאת - מדובר באפליה "זועקת לשמיים"

כדבריו, ביחס לשאר המעורבים. ב"כ הנאשם ציין כי הגיש בקשה לעיון בחומר חקירה, על מנת לעמוד על הנימוקים שהובילו את יחידת הסייבר להעמיד את נאשם 1 לדין, בעוד שבנוגע לאותן חברות גדולות, הוחלט לסיים את עניינם בהסדר מנהלי. המאשימה התנגדה לקבלת החומר המבוקש, בטענה שמדובר בשיקולים פנימיים, וביהמ"ש לא נעתר לבקשה.

23. ב"כ הנאשם 1 טען, כי דבריה של המאשימה, לפיהם הגיעו להסדרים עם האחרים, בשל קשיים ראייתיים, נאמרו בעלמא וללא כל פירוט, והוא ביקש לדחות את הנימוק הזה על הסף, תוך שטען שחלק מהראיות בתיק זה נשמעו ועלה מהם כי אין כל קושי ראייתי.

24. ב"כ הנאשם 1 טען עוד, ששיטת הפעולה המתוארת בכתב האישום הייתה קיימת עוד לפני הנאשמים, וכי על אף קיום עבירה פלילית, נמנעו הרשויות מלאכפה.

25. ב"כ הנאשם 1 הפנה לעניינה של רבקה, שעל פי חומר הראיות הייתה מעורבת בהעברת חומרים לכל החברות בהיקפים דומים, וכי אחת העדות אמרה שהייתה בקשר איתה וקיבלה ממנה את המידע, תיארה שהיו נותנים לה מתנות, שמיכות וכיוב', וטען כי המדובר בשוחד אך אותה לא העמידו לדין. עוד נטען, שלעובדת סוציאלית יש חובת שמירת סודיות, הרבה מעבר לנאשמים שבתיק זה, וכך גם בנוגע לואיל, שנדון למאסר מותנה, הגם שמדובר באח שחב חובת סודיות כלפי המטופלים שלו.

26. הסנגור התייחס גם לכתב האישום שהוגש כנגד חברת מ.ס.ד ושניים ממנהליה, שלדבריו מדובר בחברות שהרוויחו מיליונים, מהמטופלים שהגיעו אליהן, והוסיף, שקנס בסך 400,000 ₪ לחברת שי, ביחס למה שהם הרוויחו, וביחס לזה שהם לא הועמדו לדין - זה עונש קל מאוד.

27. ב"כ הנאשם 1 התייחס לטענת המאשימה, לפיה מרשו הוא "המחולל המרכזי" - לדבריו, המחולל המרכזי הן החברות שהיו המרוויחות העיקריות.

28. הסנגור התייחס לנסיבותיו האישיות של מרשו, לתסקיר שירות המבחן, למצבו הרפואי, כעולה מהמסכמים שהגיש במהלך טיעונו לעונש, ולדבריו - היה מקום להשוות את הבקשה העונשית בין הנאשם 1 והנאשמת 2. הסנגור התייחס גם לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, לאירועים המוחיים שעבר, להיותו חולה אלצהיימר, לכך שהוא מתקיים מקצבה של הביטוח הלאומי, ובסוף טיעונו עתר להסתפק במאסר מותנה, לצד קנס.

טיעוני ב"כ הנאשמת 2

29. ב"כ הנאשמת 2 התנגד גם הוא לטיעון ב"כ המאשימה, בנוגע לקושי הראייתי בנוגע ליתר המעורבים, והוסיף שבסופו של יום הוטל עליהן קנס למרות הקושי הנטען, והוסיף, שאותן חברות הרוויחו כסף רב, ומצבן הכלכלי מצוין לעומת הנאשמים שבתיק זה.

30. ב"כ הנאשמת 2 הוסיף וטען, כי לא ניתן לטעון שהנאשמים הם היוזמים, מכיוון שמדובר בחברות המתפרנסות ממטופלים, ויש להן כדוגמת הנאשם עוד רבים.

הסנגור התייחס למצבה הרפואי של מרשתו, שהביא את המאשימה בסופו של יום להוריד את דרישתה העונשית, לכדי מאסר מותנה. הסנגור התייחס גם לעברה הנקי של מרשתו, ולתסקיר שירות המבחן, המפורט כדבריו, וביקש מבית המשפט לאמצו, ולבטל את הרשעת מרשתו. בנוגע לנסיבות מרשתו האישיות, טען הסנגור שהנאשמת 2 הוכרה בביטוח לאומי לאחר אירוע לב, ושהיא עם קוצב לב, הסובלת מ-50% נכות - אישור המל"ל הוגש וסומן נ/1. בנוסף היא מטופלת באורתופדיה, ויש לה בעיות בעמוד השדרה - סומן נ/2. עוד נטען בנוגע למצבה האישי קשה, בהיותה מטופלת בשלושת ילדי הנאשם, הגם שאינה אמם הביולוגית, וכי אחת מהן חולת סרטן.

31. ב"כ הנאשמת התייחס לפגיעה הממשית בפרנסת מרשתו, אם תורשע, והפנה לחוזה האישי שנחתם עימה, ושובו צוין מפורשות, שהרשעתה תוביל לפיטוריה. הסנגור התייחס להמלצות התסקיר, ואמר שמדובר בתסקיר שקול, וכולל 400 שעות של"צ, המהווים עונש מחנך ומרתיע, כדבריו. הסנגור ביקש לאמץ את המלצת התסקיר, ולבטל את הרשעת מרשתו.

32. לאחר סיום טיעוני ב"כ הצדדים ביום 30/4/19, הצעתי להם כדלקמן:

"הצעת ביהמ"ש"

אני מציע לצדדים כי הנאשמים יופנו לקבלת חו"ד מטעם הממונה על עבודות השירות, וזאת לאור טיעוני ב"כ המאשימה. ההפנייה היא מבלי לרמז על העונש שיוטל עליהם בסופו של דבר וברור שב"כ הצדדים בדיון הבא רשאים להמשיך לשכנע את ביהמ"ש, כל אחד בעמדתו"

ב"כ הנאשם 1 הסכים וצוין כי זאת על אף שעמדתם היא למאסר מותנה. גם ב"כ הנאשמת 2 הסכים באומרו כי זאת על אף שעמדתם היא כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן.

בהחלטתי מאותו היום קבעתי:

"החלטה"

בכדי שהתמונה תהיה מלאה ומבלי להפיח תקווה בליבם של הנאשמים ו/או לרמז על העונש שאטיל עליהם, אני מורה לממונה על עבודות השירות להכין חוות דעת ולהגישה לתיק ביהמ"ש עד למועד הדיון הבא .."

33. הנאשמים אכן הגיעו לראיונות בפני הממונה על עבודות שירות, כאשר הוגשו לתיק בית המשפט חו"ד רבות. בסופו של יום המאשימה חזרה בה מבקשתה להטיל על הנאשמת 2 מאסר בעבודות שירות, על כן חוות הדעת אינה רלבנטית. בנוגע לנאשם 1 - לאחר חו"ד רבות נקבע, שאינו כשיר לבצע עונש מאסר בעבודות שירות, לאור מצבו

דין והכרעה

34. הנאשמים ניצלו את מעמדם אל מול קורבנות העבירה, שהם מטופלים הזקוקים לתמיכה ולסיוע, ופגעו בפרטיותם ובזכותם לאינטימיות ולאוטונומיה, פגיעה קשה, תוך שקיבלו מידע פרטי אודותיהם, והעבירו לגורמים אחרים, והכל בשל מטרות רווח. חומרה יתירה בכך, שהנאשמים העבירו את פרטים אודות מטופלים עוד בטרם אשפוזם, ויש בכך כדי להשפיע על שיקול דעת המטופלים ורצונם החופשי. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא חמורה.

35. הנאשמים יזמו ויצרו פגיעה שיטתית, מאורגנת ומתוכננת בפרטיותם של אלפי חולים תוך התעלמות מהנזק שנגרם למטופלים עצמם, ובכך גרמו למטופלים, שאך הגיע כדי לקבל אבחנה רפואית בבית החולים, או לקבלת טיפול רפואי, לכך שהם יהפכו ממטופלים הזכאים לטיפול מכוח חוק, לאדם הנדרש להתמודד עם פניות ומידע אודותיו, בקשר לזכויותיו העתידיות.

36. אני רואה בכל האירועים המתוארים בכתב האישום, כאירוע אחד, בגינו אקבע מתחם ענישה אחד. כתב האישום מתייחס לחלקו של כל אחד משני הנאשמים, אך ברור הוא, שנאשם אחד לא יכול היה לבצע את העבירות, אלמלא הנאשם האחר, וכי מדובר בשילוב זרועות למען מטרה אחת, היא הכנסת רווחים לכיסם הפרטי, בעקבות העשרת החברות שלמענן עבדו. אינני מסכים עם ב"כ המאשימה, בנוגע לאבחנה המהותית שבין שני הנאשמים - כל אחד מהם אחראי הן לחלק שלו בביצוע העבירות, והן לחלקו של האחר בביצוע, ושניהם קיבלו החלטה משותפת לבצע את העבירות, תוך שכל אחד מהם היה מודע לחלקו של האחר, והיה מודע לתלות שלו באחר. השניים היו שותפים בעשייה משותפת, כל אחד בתפקידו, וכל אחד בחלקו, אך שניהם למען מטרה אחת ושניהם פעלו בכיוון אחד, הוא כיוון בצע כסף. יחד עם זאת, ניתן לראות בחלקו של הנאשם 1, כיותר גדול מחלקה של הנאשמת 2, לא במובן של החמרה עונשית כפי שביקש ב"כ המאשימה, אלא במובן של הטלת קנס גבוה.

37. ב"כ המאשימה תיקן את בקשתו העונשית, בעקבות מצבה הרפואי של הנאשמת 2, והוא עתר להותיר את הרשעתה, אך להסתפק במאסר מותנה. ב"כ הנאשם 1 הביעה פליאה, מדוע נמנע ב"כ המאשימה מלבקש את אותו רכיבי עונש גם בנוגע למרשו, שעה ששניהם שותפים במעשים. לאחר שעיינתי במסמכים הרפואיים המפורטים של שני הנאשמים, הגעתי למסקנה, ששניהם חולים במחלוקת קשות, ולמעשה מצבם הרפואי אינו שונה עד כדי הגשת בקשות עונשיות שונות בתכלית - לאחד מאסר בפועל למשך 6 חודשים, ולאחרת - מאסר מותנה.

38. בקביעת מתחם העונש ההולם, התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, ומידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה, כולל זו שהוטלה על כל השותפים בפרשייה זו, וכן התחשבתי בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. בין היתר התחשבתי בתכנון המדוקדק לביצוע העבירות, לשיטתיות ולתחכום שבהן, לחלקם המלא של הנאשמים בביצוע העבירות, אך בשותפות כל יתר המעורבים. למעשה, ללא יתר המעורבים, הן מתוך בית החולים והן מחוצה לו, לא הייתה יוצאת תכניתם הפלילית של הנאשמים, אל הפועל. התחשבתי בנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות, ולנזק

שהיה צפוי להיגרם, להבנת הנאשמים למעשיהם, ולניצול כוחם ומעמדם אל מול קורבנותיהם. מסקנתי היא, שמתחם העונש ההולם את מעשי הנאשמים מתחיל במאסר מותנה, ומסתיים ב- 12 חודשי מאסר בפועל.

39. בנוגע לעונש בתוך המתחם, התחשבתי בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובין היתר התחשבתי בפגיעה של העונש בנאשמים, לרבות בשל גילם, ולפגיעה של העונש במשפחת הנאשמים, כאשר להם שלוש בנות, ואחת מהן חולת סרטן. עוד התחשבתי בנזק שנגרמו לנאשמים כתוצאה מביצוע העבירות ומהרשעתם, וכן התחשבתי בנטילת האחריות המלאה של הנאשמים על מעשיהם, הגם שזו הגיעה לאחר תחילת שמיעת הראיות בתיק. התחשבתי בנסיבות חייהם של הנאשמים, כעולה מתסקירי שירות המבחן, וכן כעולה מטיעוני סניגוריהם, וכן התחשבתי בחלוקף הזמן מאז ביצוע העבירות, לפני מספר שנים, ועד היום. התחשבתי גם בעברם הנקי של שני הנאשמים.

40. תשומת לב מיוחדת נתתי לסיום עניינם של יתר המעורבים בפרשה זו - כנגד חלקם לא הוגש כלל כתב אישום, וכנגד אחת החברות הוגש כתב אישום, אך בוטל, תוך הטלת קנס, וחלקם נדון לעבודות שירות. אמנם לא שמעתי פירוט אודות הקשיים הראייתיים שהובילו את המאשימה לבקשתה העונשית, אך יוצא אני מנקודת הנחה, של תקינות והגינות מנהלית, וכי טענת המאשימה לא נטענה בעלמא. יחד עם זאת, מדובר בסיום הליכים בדרישות עונשיות פחותות, ולקחתי גם זאת בחשבון, מבלי לקבוע מסמרות, אם מדובר באפליה ואם לאו.

41. מצבם הרפואי של שני הנאשמים הוא קשה, כעולה מהמסכים הרפואיים שהוצגו. השאלה, אם ראוי להטיל עונש של מאסר בפועל של ממש, על אדם שמלכתחילה העונש הראוי לו הוא מאסר בעבודות שירות, וזאת רק בשל מצבו הרפואי הקשה - היא שאלה נכבדה, והתשובה לה היא תלוית תיק ומצב. במקרה שבפניי, שוכנעתי, שהנאשם אינו כשיר לביצוע עבודות שירות, לאור מצבו הרפואי הקשה, ושוכנעתי, שניתן במקרה להסתפק ברף התחתון של מתחם העונש שצוין על ידי, לצד קנס כספי כבד, ובכך לאזן נכונה בין מרכיבי הענישה השונים, ולעשות איזון נכון בין הדרישה למאסר בעבודות שירות, לבין אי-יכולתו לבצע עבודות כנ"ל בשל מצבו הרפואי. אלמלא מצבו הרפואי של הנאשם, היה מקום להטיל עליו מאסר בעבודות שירות, אך לא לתקופה של 9-6 חודשים, אלא לתקופה של 3 חודשים. וכך גם בנוגע לנאשמת 2, שהרי, כפי שכתבתי, אין הבדל ממשי בין העונשים שיש להטיל על שני הנאשמים, לאור שותפותם המלאה בביצוע העבירות, ולאור אחריות כל אחד מהם, הן לעבירות שבוצעו על ידו, והן לעבירות שבוצעו על ידי הנאשם האחר.

42. **סוגיית הבקשה לבטל את הרשעת הנאשמת 2** - בית המשפט העליון נדרש לא אחת לשאלת הימנעות מהרשעת נאשמים. ב- ע"פ 2083/96, תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3), 337 שם קבעה כבוד השופטת דורנר :

" ענישתו של נאשם היא אינדוידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על -יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם" .

" הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: האחד - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, והשני - סוג העבירה מאפשר לוותר בניסיונות המקרה המסוים על הרשעת הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל ".

43. בעניינה של הנאשמת 2, שוכנעתי, שטיב העבירות שבביצוען הודתה, מאפשר, במקרים המתאימים, לוותר על ההרשעה, והמקרה שבפניי שייך לאותם מקרים, בהם ניתן לוותר על ההרשעה. שוכנעתי גם, שנאשמת זו נמצאת בהליכי שיקום ממשיים, וכי קיים סיכוי של ממש לשיקומה. הנאשמת עוברת טיפולים רציניים, כמפורט בתסקיר שירות המבחן, וכעולה מדברי סניגורה, ויש מקום לאפשר לה להשתקם, ולחזור למעגל העבודה הסדיר והתקין. עיינתי במסמך שהוצא לי על ידי הסנגור, בנוגע לפגיעתה התעסוקתית במידה והרשעתה תישאר, ושוכנעתי, שאכן קיים חשש של ממש, שאם לא תבוטל הרשעת הנאשמת, היא תפוטל מעבודתה, ובכך יפגע באופן ממשי הליך שיקומה. לאור כל הנ"ל שוכנעתי, שהנאשמת עומדת בכל המבחנים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון, לצורך ביטול הרשעתה. לצורך איזון מרכיבי הענישה השונים, אקבל את בקשת שירות המבחן, להורות על צו של"ץ בנוגע לנאשמת 2, בהיקף 400 שעות. בנוגע לנאשם 1, מאחר ולא אבטל את הרשעתו, לעומת הנאשמת 2, אך לא אטיל עליו ביצוע של"ץ, והאיזון, בין היתר, באמצעות קנס משמעותי.

44. בנוגע לבקשת החילוט, שוכנעתי שיש להיענות לבקשה זו בחיוב, ולהורות על חילוט המוצגים ששימשו את הנאשמים בביצוע העבירות.

45. סוף דבר, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, אני דן כל אחד מהנאשמים לעונשים הבאים:

נאשם 1

8 חודשי מאסר על תנאי, אשר יופעלו, אם יעבור נאשם זה תוך 3 שנים מהיום, אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע בתיק זה.

קנס בסך ₪ 40,000 או 120 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 20 תשלומים שווים ורצופים בסך ₪ 2,000 כל אחד, החל מיום 1/4/2020 ובכל 1 לכל חודש אחריו.

נאשמת 2

אני מורה על ביטול הרשעתה בתיק זה.

צו של"ץ בהיקף 400 שעות, אשר יבוצעו בהתאם לתכנית שירות המבחן, משך 12 חודשים מהיום.

אני מעמיד את הנאשמת 2 בצו מבחן, של שירות המבחן, וזאת למשך 18 חודשים מהיום. הוסברה לנאשמת משמעות צו המבחן, משמעות העמידה בכל תנאיו, ומשמעות הפרתו, והיא התחייבה לקיימו.

אני מורה על חילוט המחשב הנייד והמדפסת, ועל השמדת כל יתר המוצגים, למעט תמונות סטילס משפחתיות של הנאשמים, שאני מורה על החזרתן לנאשמים, ככל שישנן.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום, לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, ט' שבט תש"פ, 04 פברואר 2020, במעמד כל הצדדים.